

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Fostbrødrelaget

Citation: Ploug, Carl: "Fostbrødrelaget", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 107.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid65401.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Fostbrødrelaget.

☒ Da Kæmpelivets trodsige Gestalter
Igennem Norden skred med tunge Trin,
Da Blod var Dug paa høje Guders Alter,
Var Daabens Vand og Nadverbordets Vin,
Da Bjarkemaalet var de Frommes Psalter,
Og Rotas Spyd i Himlen lukked ind;
Da Kamp var Pligt, da Dyd var Leg med Livet,
Da Magt og Ros den vilde Kraft var givet -

☒ Da var der dog en Skik, som vidner silde,
At under Brynjens haarde Plade sprang
En ædel Følelser frugtbare Kilde;
Som lokked frem et Bed af Blomster milde
Paa mangan Kæmpes blodbestænkede Gang,
Og toner til os med melodisk Klang
Igennem Tidens Mulm og Vaabenbraget;
Og denne Skik, det var - Fostbrødrelaget.

☒ Naar tvende Kæmper havde hvilet spæde
Engang ved samme moderlige Barm,
Og havde skiftet fælles Barndomsglæde
Og Fad og Bænk og Arnekrogen varm
108 - Naar de som Mænd i Livet skulde træde,
Saa ridsede de op hinandens Arm,
Og, som de røde Straaler blandtes sammen,
De svor at dele Kaar i Sorg og Gammen.

☒ Og denne Ed blev endnu aldrig svegen,
Saalidt i Ungdoms Vaar og Manddoms Høst,
Som naar i Vinter Livets Kraft var vegen,
Saalidt i Hjemmet, som paa fremmed Kyst,
Saalidt i fredlyst Ring, som Hildurslegen;
Ja, selv af Døden blev den sjeldent løst:
De Dødes Troskab var det smukt at hædre,
Og Sønner den forplanted efter Fædre.

☒ Den blev ej glemt, om deres Veje skiltes :
Naar stolt den ene sad i Kongehal,
Mens fjernt den anden mellem Folket stiltes;
Naar sødt i Elskovs Favn den ene hildtes;
Imens den anden fulgte Lurens Gjald;
Naar højt mod Nord den Ene slog sit Tjald,
Imens den Anden over Hav og Sunde
Paa Vikingsnekken fløj mod Sydens Lunde.

☒ Og var den Ene truet af en Fare,
Og naa'de Rygtet til hans Broder hen,
Da turde han ej Mod og Møje spare,
Før frelst og fri hans Broder var igjen;
109 Men blev den ene dog af Fjende slagen,
Tilhørte Hævnen kun den anden Ven,
Og naar med Staal og Lue den var tagen,
Var broderiøst ham Livet Intet værd,
- Da styrted han sig i sit eget Sværd.

☒ Den Tid forgik - en anden er oprundet,
Da Livet styres af en anden Magt,
Da Aandens Sol udfoldet har sin Pragt,
Og Styrken er ej mer til Armen bundet;
Men med den gamle Tid er ej forsvundet
Hvad skøn og herlig Daad den har fuldbragt.
Nej! - Hvad den handled stort og ædelt tænkte,

Det Arven er, som Fædrene os skænkte.

⌘ Og se, - Fostbrødrelandet er ej slukket
Af tunge Seklers skæbnesvangre Storm;
Fornegtet, glemt, forbrudt og sønderhugget,
Mens Livet gjæred uden Maal og Norm,
Dets skønne Tanke atter er opdukket
Af Tidens Strømning i en bedre Form;
Det knytter nu ej Faa, men Millioner,
Det binder Enkeltmænd ej, men - Nationer.

110

⌘ Os Tre har jo den samme Moder ammet,
Det ættestore, minderige Nord,
Hvis høje Isse er af Sneen flammert,
Hvis Midje svulmer af en Blomsterflor;
Vor Barndom trykked jo de samme Spor,
Og samme Livets Kald vi har anammet;
Vort Blod er blandet alt fra Fødsels Stund,
Dets Kjendemærke klinger fra vor Mund.

⌘ Og paa vor Pagt den nye Aand har trykket
Sit stærke Indsegl og sin lyse Glands;
Har en af os for den et Tempel bygget,
Det er de Andres da, saagodtsom hans;
Har en af os sig vundet Kunstens Krands,
Da er af den de Andres Tinding smykket;
Og af vor Saga har vi hver sin Del,
Men kun som Fælleseje er den hel.

⌘ Og kommer til den Ene Nød og Smerte,
Som nager Sjælen med sin skarpe Tand,
Da røres ikke blot de Andres Hjerter,
Men virksom iler Hjælpen over Land:
Og naar da Byrden af en Broder lettes,
Naar Savn og Hunger af hans Rigdom mættes,
Da skyder Pagtens Palme Spirer ny,
Og breder over ufødt Slægt sit Ly.

111

⌘ Men - om det staar i mørke Norners Villie,
At Nordens Stjerne dale skal engang,
Og fremmed Fylking trampe ned dets Tillie,
- Da skal vi flokkes paa den samme Vang,
Og da - det veed vi vist - Fostbrødrelandet
Sin sidste Prøve skal bestaa i Slaget,
Og det skal vorde meldt i Skrift og Sang:
At vi var tro i Lykken som i Nøden,
At vi var tre i Livet, een i Døden!